

Στον Αδελφό Sebastiano Caracciolo

Φαινόταν αδύνατον, όμως ο άνεμος σε πήρε. Φαινόταν ως ο χρόνος να μη άφηνε σημάδια σε εκείνο το βλέμμα σου, το μερικές φορές αυστηρό, απέριπτο, άλλες φορές ευτυχές όπως ενός παιδιού που προετοιμάζεται για την ζωή, ανυποψίαστο για τους πόνους και τα βάσανα που τον περιμένουν, ανυποψίαστο για την προδοσία...

Να όμως που για σένα μπορούμε πάντοτε να πούμε: «Δεν πρόδωσε!». Πάντα πιστός, πάντα παρών, πάντα ανθρώπινος, πάντα διαθέσιμος, όχι με λόγια αλλά με πράξεις. Ανθρωπος των έργων, άρρηκτα δεμένος με τα ιδανικά του, απλός όχι επιφανειακά αλλά στην καρδιά, στην ψυχή, πραγματικός άνθρωπος, άγνωστου είδους πιά....

Προφανώς γιαυτό άφησες λίγο από σένα σε όλους εκείνους που σε αγαπούσαν, που σε ακολουθούσαν όχι από λογική αλλά διότι ένοιωθαν στο πετσί τους το μεγαλείο σου.

Σε εκείνο το βλέμμα σου, έλειπε κάτι επειδή προερχόσουν από την αιωνιότητα του χρόνου από την οποία έφυγες για να επιστρέψεις όπως ένας αιώνιος ταξιδευτής στα επίπεδα της αιώνιας εκδήλωσης. Δεν ήξερα ούτε έμαθα ποτέ μου, όπως εσύ δεν ήξερες, και μου το έλεγες πάντοτε, ούτε ζήλεια ούτε φθόνο, και σου εξομολογούμαι ότι τώρα που δεν είσαι κοντά μας ως φυσική παρουσία, ζηλεύω λίγο, και αυτό το περίεργο συναίσθημα έρχεται επειδή σε φαντάζομαι ως ένα αστέρι φωτεινό, όπως ένας δάσκαλος σε άλλες διαστάσεις και σε άλλους κόσμους, πιο εξελιγμένους από τον δικό μας, να διευθύνεις πνεύματα ανήσυχια στα μυστήρια της ζωής και της ύπαρξης.

Βγήκες από την πόρτα της Δύσης, ήρεμος, περπατώντας προς την Duat, προς τον Παράδεισο των Δικαίων, αφήνοντας στις πλάτες σου τόση Αγάπη, αγάπη για την Αλήθεια, για την Ανθρωπότητα, για την ιερή επιστήμη, για την Αυθεντική Μύηση, αναλωνόμενος πάντοτε εναντίον του ψεύδους, της απάτης, του μίσους και δυστυχώς, όπως ένας Χριστός, ένοιωσες μέχρι το τέλος τις ανθρώπινες μικρότητες μερικών μικρότατων ανθρώπων που ήθελαν να δούν μία σκλήθρα στα μάτια σου αντί για τα μαδέρια που κάλυπταν τα δικά τους...

Εγώ σου ζητώ μόνον να θυμάσαι κάπου κάπου όλους εμάς που σε αγαπήσαμε, να μας βοηθάς όταν ετοιμαζόμαστε να λάβουμε αποφάσεις σημαντικές στην ζωή μας, όχι επειδή σε σκεφτόμαστε ως Θεό, αλλά διότι γνωρίζουμε ότι είσαι πολύ κοντά σε Εκείνον, στον Υπέρτατο Κτίστη των Κόσμων, και γιαυτό μπορείς να του μεταφέρεις την καθαρότητα και την ειλικρίνειά μας.

Για τους άλλους, αντίθετα, τους υποκριτές, τους αναληθείς, τους επίορκους και τους κακοήθεις, επικαλούμαστε την θεία Δικαιοσύνη, αλάνθαστη και ελεύθερη από κάθε ακαθαρσία.

Γιιά σου Sebastiano, αγαπητέ φίλε, αγαπητέ Αδελφέ. Θα είσαι πάντα στην καρδιά και την ψυχή μου. Θα διηγούμαι πάντα για Σένα, για τα ευγενικά σου κατορθώματα, για τις περιπέτειές σου ως Ανθρωπος, για το μεγαλείο σου ως Μυημένος. Θα διηγούμαι για σένα πάντοτε στον γιού μου, στους Αδελφούς που θα έλθουν, χωρίς να κουραστώ ποτέ.

Σε ασπάζομαι.

Roberto
5/2013